مثال بخیل و بخشنده، مانند دو مرد است که تن پوش آهنی بر تن داشته باشند و این تن پوش، از سینه تا گلوی آنان را دربرگرفته باشد.

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَثَلُ البَخِيلِ والمُنْفِق، كَمَثَلِ رَجُلَيْنِ عَلَيْهِمَا جُبَّتَانِ مِن حَدِيدٍ مِنْ ثُدَيِّهِما إِلى تَرَاقِيهِمَا؛ فَأَمَّا المُنْفِقِ، فَلا يُنْفِقُ إِلاَّ سَبَغَت - أَوْ وَفَرَتْ - على جِلدِهِ حتى تُخْفِيَ بَنَانَه وَتَعْفُوَ أَثَرَه؛ وَأَمَّا البَخِيل، فَلا يُرِيدُ أَنْ يُنْفِقَ شَيئًا إِلاَّ لَزِقَتْ كُلُّ حَلْقَةٍ مَكَانَهَا، فَهُو يُوَسِّعُهَا فَلا تَتَّسِعُ»: «مثال بخیل و بخشنده، مانند دو مرد است که تن پوش آهنی بر تن داشته باشند و این تن پوش، از سینه تا گلوی آنان را دربرگرفته باشد. هنگامی که شخصِ بخشنده صدقه می دهد (بذل و بخشش می کند)، زره آهنین بر تنش بزرگ می شود و همه ی بدنش را دربرمی گیرد؛ تا جایی که انگشتان پاهایش را می پوشاند و (روی زمین کشیده می شود و) رد قدم هایش را محو می کند. ولی هنگامی که شخص خسیس می خواهد انفاق یا بذل و بخشش نماید، حلقه های آن زره به جای خود می چسبند (و تن پوش آهنین بر بدنش تنگ می شود) و هرچه آن را می کشد تا بزرگ شود، بزرگ نمی گردد».

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم برای بخیل و بخشنده مثال می زند و این دو را به دو مرد زره پوش توصیف می کند که هریک زره ای در فاصله ی سینه تا گلو پوشیده اند؛ هرگاه بخشنده انفاق می کند و می بخشد، این زره بزرگ می شود تا جایی که پشت او را می پوشاند و پاهایش را در برمی گیرد و اثر گام هایش را هم شامل می شود؛ اما بخیل همچون مردی است که زره اش بر او تنگ می شود تا جایی که دستش به گردنش گره می خورد و هرچه برای باز شدن زره بیشتر تلاش می کند، بیشتر جمع می شود و به گلویش می چسبد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5834